

RUUMIIMME TEMPPELI

Pekka Ervastin esitelmä 3.8.1928
Esitelmäsarja Jyväskylän kesäkursseilla
Esitelmä nro 2

Ruumiimme temppeli, näkyväncn ruumiimme pyhän hengen temppelinä – tämä ei ole vieras käsite kristikunnalle. Kaikki olemme lukeneet Uudesta Testamentista kuinka Paavali juuri nimittää ruumistamme pyhän hengen temppeliksi. Mutta useimmiten lienemme ymmärtäneet tämän lauseen sillä tavalla, että kun ihmisessä on oikea usko herännyt, kun hän elää oikeata uskon elämää, jolloin tietysti Jumalan pyhä henki on hänessä elävä, silloin hänen ruumiinsa on kuin tämän pyhän hengen temppeli, hän on aivan kuin itse tehnyt ruumiistaan pyhän hengen temppelin. Sentähden, että tämä ruumis silloin on pyhän hengen temppeli, on se pidettävä puhtaana, se on pidettävä kauniina ja kaikin puolin saastuttamattomana. Tällä tavalla me enimmäkseen käsitämme tuon ruumiimme temppeliyden. Se on jotakin, joka syntyy ja joka osoittautuu todellisuudeksi, silloin kun meissä on se pyhä henki, joka voi käyttää tätä ruumista temppelinään, sillä olemmehan muuten myös tottuneet puhumaan ruumiistamme toisessa äänilajissa. Me sanomme, että meidän ruumiissamme asuvat kaikenlaiset paheet ja huonot taipumukset, vietit ja himot. Me sanomme, että meidän henkemme kyllä voisi olla altis kaikenlaiseen hyvään, mutta meidän ruumiissamme ja niinkuin usein silloin sanotaan, meidän lihassamme asuvat kaikenlaiset vietit, jotka estävät meitä olemasta niin puhtaita ja niin hyviä kuin henki tahtoisi. Onhan meillä Paavalin kirjeissä myös viittauksia tähän. Paavali nimenomaan sanoo, että liha on heikko, vaikka henki on altis. Tällä tavalla me olemme saaneet aivankuin kaksinaisen käsityksen ihmisruumiista. Toiselta puolen se voi olla pyhän hengen temppeli, mutta toiselta puolen se sisältää kaikenlaista paha. – Jos ei tämä minun ruumiini aina viekottelisi

minua syntiin, niin ehken minä osaisin henkeni avulla pysyä koko lailla hurskaana. – Tällä tavalla me käytännössä ajattelemme.

Nyt on huomattava heti eräs seikka. Kun Paavali puhuu lihastamme, hän nimenomaan – aivan kuin suomalainenkin sana liha on toinen sana kuin ruumis – hän nimenomaan käyttää toista sanaa. Ei hän käytä tuota sanaa sooma, joka merkitsee ruumis, vaan hän käyttää sanaa sarks, joka merkitsee liha. Kun me syvennymme näihin asioihin ja kun me saamme hengen kannalta enemmän kokemusta ruumiistamme, silloin me itseasiassa huomaamme, että tuo liha, tuo sarks, ei olekaan sama kuin meidän ruumiimme. Liha oli sarks, joka viettelee syntiin, joka on meissä aivan kuin sisässämme asuva kiusaaja, onkin olemuspuoli meidän sielussamme, eikä suinkaan kuulu ruumiiseen. Meidän ruumiimme on aivan tuon lihan ulkopuolella. Ruumiimme on toinen kuin tuo liha, vaikka sana liha, sarks, on kummallisesti valittu. Se on vähän kummallisesti valittu, koska se muistuttaa selvästi tätä aineellista olomuotoa. Missä muualla olisi lihaa kuin juuri tässä näkyväisessä ruumiissamme. Ja kuitenkin se on toinen asia kuin tämä näkyväinen, fyysillinen ruumiimme.

Kun vähäisen tutkimme aineellista, näkyvästä ruumistamme, silloin me kyllä teemme kaikenlaisia havaintoja, silloin me kyllä huomaamme, että ruumis taitaa olla jotakin aivan erikoista. Ruumiiseen kätkeytyy ehkä hyvin syvä salaisuus. Ajatelkaamme muutamia tosiseikkoja. Jos katselemme ihmisiä ympärillämme, jos matkustamme ulkomaille ja katselemme toisten kansojen yksilöitä, toisten rotujen yksilöitä, menemme Australiaan ja Intiaan, joissa on ihan toinen rotu, niin me teemme erään aivan varman huomion. Teemme sen huomion, että he kaikki ovat, niinkuin tiedämme, ihmisiä ja ihmisiä juuri sen nojalla, että heidän ruumiinsa on samankaltainen. Kun me tutustumme noihin toisiin ihmisiin, sekä ympärillämme oleviin, että toisissa maissa asuviin, niin huomaamme, että ihmiset saattavat olla hyvin erilaisia. Monilla ihmisillä on aivan erilaisia taipumuksia, aivan erilaisia näkökantoja ja ajatustottumuksia. Me katselemme asioita

eri tavalla, meillä on erilaisia vaatimuksia ja toivomuksia elämän suhteen ja me olemme yksilöinä hyvin eri kaltaisia. Mutta meidän ruumiimme on kyllä aivan sama, meidän inhimillinen ruumiimme. Me eroamme toisistamme oikeastaan ainoastaan vain kasvojen piirteissä. Meidän kasvomme piirteet ovat erilaiset. Mutta kun me menemme esim. Kiinaan, niin sanotaan, että me emme osaa nähdä mitään erilaisuutta eri kiinalaisten välillä, ne ovat kaikki saman näköisiä. Kaikki kiinalaiset ovat kuin yhtä perhettä, veljiä ja sisaria keskenään, emme osaa erottaa heitä toisistaan. Samaa sanovat itämaalaiset kun he tulevat tänne Eurooppaan ja Amerikkaan. He sanovat, että on mahdoton erottaa eri yksilöitä toisistaan, kun kaikki ovat niin saman näköisiä. Me kyllä, jotka olemme tottuneet täällä länsimailla näkemään toinen toisiamme, emme enää ihmettele, vaan me näemme toistemme erilaisuuden. En tarkoita että toisella olisi erilaiset kädet, että hänellä olisi jalkoja muualla kuin toisella, vaan tarkoitan, että hänen kasvopiirteensä ovat erilaiset kuin toisilla ihmisillä. Kasvopiirteet korkeintaan ovat erilaiset. Mutta se seikka, että ruumiimme on aivan samanlainen huolimatta siitä, että eri ihmisillä on erilaiset taipumukset ja erilaiset vietit ja erilaiset himot, se seikka, että ruumiimme on samanlainen, saman näköinen, antaa aihetta ajatteluun. Missä siis asuvat nuo erilaiset vietit ja taipumukset? Meillä on tuossa kaksi miestä. He ovat hyvin saman näköisiä. Heidän ruumiinsa on uljas ja kaunisvartaloinen, mutta toinen noista miehistä on urheilija, joka elää hyvin siveellisesti ja itsehillitysti, koska hän ei osaisi käyttää ruumistaan sillä tavalla urheiluun ja voimisteluun, ellei hän hyvin hallitsisi himojaan ja olisi oikein kunnan mies. Toinen taas, joka on hyvin samannäköinen ja yhtä kaunis vartaloltaan on täynnä intohimoja. Hän antaa niille perää ja elää niissä. Hän on innokas naisten ihailija. Hän on innokas väkevien ystävä. Hänellä voi olla semmoisia intohimoja, jotka niin selvästi erottavat hänet tuosta toisesta ihmisestä. Ja hän sanoo itsestään: nämä asuvat minun rinnassani nämä minun taipumukseni, ne ovat minun lihassani ja

toinen ei tunne mitään semmoista. Ja molempien ulkonäkö on samanlainen. Taipumukset heidän sisällään ovat erilaiset.

Ajatelkaamme erästä toista ilmiötä. Silloin myöskin huomaamme kuinka kummallinen tämä meidän ruumiimme itse asiassa on. Ajatelkaamme sairautta. Me olemme tulleet sairaaksi ylenjuomisesta tai ylensyömisestä tai jostain muusta syystä. Me tiedämme kokemuksesta, että meidän ruumiimme koettaa päästä pois siitä myrkystä, jonka se on itseensä saanut. Se koettaa vapautua sairaudesta ja jos oikein kysymme kokeneelta ja viisaalta lääkäriltä hänen mielipidettään, niin hän sanoo, ettei hän tietysti osaa muuta kuin auttaa luontoa sen työssä. Kyllä ihmisen ruumis itse parantaa itsensä, itse se etsii terveytensä takaisin. Me voimme lääkkeiden avulla hiukan auttaa sitä sen työssä. Tuo on tullut niin tavalliseksi sananparreksi keskellämme, että luonto tekee niinkuin se tekee. Se on kuitenkin itsessään hyvin kummallinen seikka, sillä voimmeko sanoa, että ihminen itse tekisi jotain, tietysti hän koettaa tulla terveeksi kun hän esim, voi pahoin, mutta ei hän voi tarkastaa sisälmyksiään, jotka ovat epäkunnossa, ei hän voi saattaa niitä hyvään kuntoon taas, ei hän osaa mitään tehdä ruumiilleen. Hän on jäänyt kuin luonnon varaan. Kyllä sen luonnon täytyy itse suorittaa tehtävänsä. Hän ottaa lääkkeitä ja paneutuu vuoteeseen ja hän edistää ruumiin työtä, mutta ei hän tietoisesti ole mukana parantumisessa. Siis me emme ole ajattelevina ihmisinä, tuntevina ja tahtovina ihmisolentoina niin viisaat kuin on meidän ruumiimme. Tällöisen johtopäätöksen me luonnollisesti teemme kun vähän ajattelempa. Meidän ruumiissamme asuu joku oma luonnonlaki. Ajatelkaamme, miten synnymme tähän maailmaan. Mehän kyllä sanomme, että vanhemmat antavat lapselle ruumiin, mutta tapahtuuko se aivan itsetietoisesti, tapahtuuko se vanhempain tahdon ja järjen ja huolenpidon mukaisesti? Ei suinkaan. Siinä luonto tekee työtään, niinkuin me sanomme. Luonto tekee, että sikiö vähitellen kehittyä äidin kohdussa. Ei äiti osaa sen kehitystä jouduttaa tai jollain tavalla muuttaa. Ei isä liioin. Se tapahtuu

salassa. Luonto kehittää sikiötä. Minkä ihmeellisen seikan me vielä huomaamme? Me huomaamme, että jos me jotakin osaamme tehdä tuon sikiön suhteen, niin se on vahvistavaa laatua. Jos äiti pelästyy jostain, niin se voi painaa leimansa tuohon sikiöön, tulee merkillinen syntymämerkki lapsen ruumiiseen. Sitä me korkeintaan osaamme tehdä. Emme voi itsetietoisesti vaikuttaa sikiön kehitykseen. Kaikki mitä voimme tehdä on auttavaa, edistävää laatua. Vanhat kreikkalaiset ympäröivät äidin kauniilla kuvilla, kauniilla kuvapatsailla ja mahdollisimman esteettisillä olosuhteilla, että lapsen ruumis äidin kohdussa kehittyisi ja kasvaisi niin sopusuhtaiseksi ja kauniiksi kuin mahdollista. Äidin silmät ja hänen aistinsa saattavat välittää ympäröivästä maailmasta jotakin tuohon kohdussa elävään sikiöön. Äiti saattaa ympäröidä tuon sikiön kauniilla tunteilla ja ajatuksilla ja sitten mahdollisesti kasvattaa uuden ruumiin kauniiksi, sopusuhtaiseksi. Muuta ei. Itse sikiön kehitys on luonnon salaisuus.

Kun otamme tällaisia tosiseikkoja, täytyy meidän hämmästyneenä pysähtyä fyysillisen ruumiin eteen ja kysyä mitä se onkaan. Nyt kaikki luonnontieteilijät ja fysiologit, jotka ovat ruumista tutkineet ja paloitelleet, todistavat, että se on merkillinen taideteos. Siinä on kaikki niin täydelliseksi tehty ja muovailtu koneellisesti katsoen, orgaanisesti katsoen. Sitä voidaan aivan pitää taideteoksena, sanovat luonnontieteilijät, sillä se on niin suurella viisaudella ja taidolla rakennettu. Olemmeko me ihmiset rakentaneet tämän ruumiin? Mekö olemme ihmisolentoina, sielullisina, ajattelevana, tuntevana ja tahtovina olentoina rakentaneet tämän fyysillisen ruumiin? Mekö olemme sen luoneet? Mekö olemme tajuntana sen takana? Tähän kysymykseen meidän täytyy heti vastata: Eivät ihmiset suinkaan. Eivät ihmiset ole voineet tämmöistä taideteosta luoda. Emme osaa muuta ajatella kuin että olemme saaneet tämän fyysillisen ruumiin lahjaksi luonnolta tai sanoisimmeko paremmin lainaksi luonnolta. Olemme saaneet sen luonnolta lainaksi, sillä vaikka se

tuntuu olevan meitä niin lähellä, vaikka se tuntuu olevan meitä itseämme niin lähellä, että kaikki ne ihmiset, jotka ovat materialisteja sanovat, että minä olen se ruumis, niin on se kuitenkin meille vieras, se on annettu meille käytettäväksi joksikin aikaa. Emme pääse tästä toiseikasta mihinkään, sillä se on niin ilmeinen totuus. Me itse olemme jotain muuta kuin tämä ruumis. Tämä ruumis on paljon viisaampi kuin mitä me itse olemme.

Muistakaamme, mitä on sanottu jo meidän uskonnollisissa kirjoissamme. On sanottu, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Näin saamme kuulla. Silloin on luonnollista, että meidän täytyy myös sanoa; me olemme ihmisinä turmelleet Jumalan kuvan. Sillä me käsitämme, että me itse ihmisinä, peroonallisina minuuksina, tajuisina ihmisolentoina olemme luotu Jumalan kuviksi, mutta meidän täytyy huokaista, että miksi olemme luodut tällaisiksi irvikuviksi. Mutta ehkä tämä lause on käsitettävä toisella tavalla. Ehkä se on käsitettävä siten, että meidän ruumiimme on luotu Jumalan kuvaksi. Ei silloin meidän tarvitse ajatella, että meidän ruumiimme olisi Jumalan kuva, että Jumala olisi meidän näköisemme ja olisi saman näköinen kuin ihminen. Mutta me voimme ajatella niin, että ruumiimme on luotu Jumalan kuvaksi siinä merkityksessä, että ruumiin koko rakenne on niin viisaasti sommiteltu, että se on niin elämän sisäisten lakien mukainen, että siinä kuvastuu Jumalan täydellisyys, siinä kuvastuu jumalallinen elämä, siinä piilee kätkeytynä jumalallisen elämän salaisuus. Tällä tavalla voimme ymmärtää tuon lauseen, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, juuri meidän näkyväinen fyysillinen ruumiimme on tuommoisessa merkityksessä luotu Jumalan kuvaksi.

Siis me seisomme me ihmiset itse sielullisina olentona tämmöisen ruumiin edessä. Me olemme sen sisällä ja me nimitämme sitä omaksi itseksemme ja me seisomme kuitenkin kuin portin edessä, jota emme ole avanneet. Ruumiimme on suuri salaisuus ja se on Jumalan kuva ja se on pyhän hengen temppeleli.

Me emme ole sen salaisuutta ratkaisseet. Me emme ole sen ovea avanneet. Tältä kannalta itseasiassa viisaat katselevat ihmisen ruumista. Vanhoista, ikimuinaisista ajoista lähtien ovat viisaat ja kaikki tietäjät ja kaikki ihmiskunnan kehittyneimmät yksilöt olleet sitä mieltä, että ihmisen ruumis on kaikista salaperäisen olemuspuoli hänessä. Se on hänelle todella niin vieras, että muutamissa filosofisissa kouluissa itämailla ei ruumista ollenkaan lueta, silloin kun ihmisen olemusta esitetään. Ihmiseen kuuluu nämä ja nämä olemuspuolet ja niitä luetellaan useampia, mutta fyysillisestä ruumiista ei puhuta ollenkaan. Sitä ei oteta mukaan ollenkaan. Se ei ole ihminen. Jotkut luulevat, että tämä johtuu ruumiin halventamisesta. Ei ollenkaan. Fyysillinen ruumis on vain niin toinen kuin itse ihminen. Se ei ole ihmisen minä. Se on annettu hänelle kuin lainaksi ja käytettäväksi. Hän vaikuttaa siihen, hän sitä käyttää ja sitä muovailee. Hän kyllä saa niin paljon aikaan, että kasvojen piirteet ovat erilaiset eri ihmisillä, mutta ruumiin rakennetta hän ei osaa muuttaa. Se on hänelle suuri salaisuus, niinkuin apostoli Paavali sanoo, se on pyhän hengen temppele. Minkätähden tämä ruumis on niin merkillinen? Kuinka on ymmärrettävissä, että se on pyhän hengen temppele? Sen historia on hyvin pitkä. Se on vanhinta, mitä meissä on.

Kun me luonnontieteilijöinä katselemme luontoa, niin me sanomme, että tuossa on kivennäismaailma, tuossa on kivet, tuossa kasvit ja tuossa eläimet ja sitten tuossa ihmiset. Me sanomme, että ihmiskunta on viimeinen saavutus. Ihmiskunta on kehittynyt eläinkunnasta ja se on hyvin nuori. Kivet ovat vanhimpia, kasvit vähän nuorempia ja sitten tulevat eläimet ja ihmiset ovat kaikista nuorimmat. Tällä tavalla sanomme luonnontieteilijöinä kun katselemme luonnon kehitystä. Kun viisaalta kysymme tätä, onko asia näin, niin he vastaavat: näennäisesti. – He lisäävät: kuinka olisi mahdollista, että se, joka on nuorin olisi viimeinen saavutus ja sisältörikkain ja merkillisin? Ihmisen ruumis on paljon ihmeellisemmin rakennettu kuin tuo kivi, paljon monimutkaisempi kuin tuo kasvi. Onko siis ihmisen

ruumis nuorin? Se tuntuu tavallisen eurooppalaisen evolutsiopion kannalta siltä, että niinhän se on. Mutta viisaan silmällä katsoen se itseasiassa merkitsee, tämä seikka, että ihmisen ruumis on niin paljon monimutkaisempi ja kompliseeratumpi, niin paljon taidokkaammin rakennettu kuin kasvi ja kivi, että meidän ruumiimme on myös vanhempi, kokeneempi ja viisaampi. Sillä hengen kannalta se mikä on monipuolisempaa ja rikkaampaa on myöskin vanhempaa, ilmentää enemmän. Jos me otamme veitsen käteemme ja alamme jotain veistä, niin aivan yksinkertaisen puukon veistämme paljon nopeammin kuin veistäisimme ihmisen pään. Heti jos tahdomme veistää jotain monimutkaisempaa ja rikassisältöisempää, niin se kestää kauemmin. Se, että tällä maapallolla on erilaisia luonnonvaltakuntia, ei todista, että nämä luonnonvaltakunnat olisivat kehittyneet toinen toisestaan. Tiedemiehemme etsivätkin noita puuttuvia renkaita ja luulevat löytävänsä jonkun renkaan, joka sitoo ihmiskunnan eläinkuntaan, mutta sitten he huomaavat, ettei tainnut olla oikea rengas kuitenkaan. Vaikka löytyisikin siltoja luonnonvaltakuntien välillä, niin ei se kuitenkaan todista, että tällä maapallolla olisivat eri luonnonvaltakunnat kehittyneet toinen toisistaan. Jos sanomme, että kivimaailma kehittyi kasvimaailmassa, niin kuka voi selittää, että kasvimaailma taas on eläinmaailma? Se, että on niin erilaisia muotoja luonnonvaltakunnissa rinnatusten, osoittaa, etteivät muodot ole kehittyneet toinen toisistaan meidän silmiemme edessä, vaan niiden kehityshistoria on jossain muualla.

Mitä saamme kuulla viisailta ja tietäjiltä tässä asiassa? He kyllä tuntevat kehitysoopin ja he sanovat, että evolutsiopia on kaikkialla luonnossa, mutta he sanovat samalla vielä: ei tällä meidän pallollamme ole toinen luonnonvaltakunta syntynyt toisesta, vaan se luonnonvaltakunta, joka tällä pallolla on kehittyneempi kuin toinen on ennen ollut alempana luonnonvaltakuntana maapallon edellisessä ruumistuksessa. Sanokaamme, että eläinkunta on kehittyneempi kuin kasvikunta.

Tämä eläinkunta oli ennen aivan jossain toisessa maailmassa, jollain toisella pallolla tai toisella planeetalla, tämän maapallomme edellisessä jälleensyntymässä ollut kasvikuntana. Eläinkunta ei nyt tällä maapallolla syntynyt kasvikunnasta, vaan eläinkunta syntyi kasvikunnasta jossain toisessa ruumistuksessa. Samalla tavalla ihmiskunta, tämä ruumiillinen ihmiskunta ei ole tällä pallolla syntynyt eläinkunnasta. Se syntyi eläinkunnasta jossain edellisessä ruumistuksessa, maapallon edellisessä ruumistuksessa. Me tulemme siihen, että tämä meidän ruumiillinen ihmiskuntamme oli eläinkuntana edellisessä luomiskaudessa ja kasvikuntana vielä varhemmassa ja kivikuntana vielä sitäkin varhemmassa. Siis meidän ihmiskuntamme on ollut kivikuntana äärettömän pitkiä aikoja sitten, silloin kun ei vielä ollut tätä meidän kivikuntaamme. Tämä kivikunta oli silloin jotain aivan muuta. Tämä ruumiillinen ihmiskuntamme on sentähden kaikista vanhin elämän ilmennys nyt tällä pallolla ja kun sanotaan pyhässä kirjassa, että Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, niin tämä tarkoittaa, että luomishistoriassa on ihanteena, on päämääränä täydellinen ihminen. Tämä täydellinen ihminen tai täydellisen ihmisen kuva vaikuttaa alusta lähtien, niin että tämä täydellisen ihmisen kuva eli Adam Kadmon on luomispäivien alusta lähtien pyrkinyt esille. Jos me katselemme esim. tätä kivikuntaa tällä pallolla, niin me sanomme: ah, kuinka ihmisen kuva, Jumalan kuva on siinä syvällä vielä. – Mutta kivikunnankin takana on ihminen, on Jumalan täydellisyyskuva ihmisestä. Samalla tavalla sanomme kun katselemme kasvikuntaa. Kaukana, syvällä on siellä ihmisen kuva ja eläinkuntaa kun katselemme, niin sielläkin on täydellisen ihmisen kuva vielä peitossa kuitenkin, mutta on vähän niinkuin se alkaisi näkyä. Ja kun me katselemme ihmiskuntaa, niin me sanomme: kas, tässä ovat nämä olennot, joita me sanomme ihmisiksi, saaneet luonnolta semmoisen muodon, jossa Jumalan täydellisyys jo pääsee vaikuttamaan. Jumalan täydellisyyskuva ihmisestä on jo päässyt vaikuttamaan tässä muodossa. Se on niin

taiteellisesti rakennettu ja se on niin vanha, äärettömän vanha, luonnon saavutus pitkän, pitkän työn jälkeen, niin että siinä todella voi Jumalan kuva tulla näkyviin. Nyt me siis ymmärrämme. Me ihmiset olemme siis saaneet tämmöisinä sielullisina olentona, tämmöisinä tajuisina olentona hyvin merkillisen tehtävän, sillä me olemme saaneet luonnolta nyt lainaksi tämmöisen fyysillisen ruumiin, johon on kätkeyty maailman syvimmät salaisuudet, Jumalan kuva. Me olemme saaneet nämä ruumiit lainaksi luonnolta, jotta me kaivaisimme esille niistä tuon Jumalan kuvan. Meidän ruumiimme on siis pyhän hengen temppele aivan itsessään. Me saamme tämän pyhän hengen temppelein asuinsijaksemme. Me sitten tämän pyhän hengen temppelein saastutamme omalla kehittymättömyydellämme. Me emme osaa kohdella tätä pyhän hengen temppeleä temppeleinä. Se on meille kuin kestikievari, jota kohtelemme millä tavalla tahansa. Sillä tavalla me ihmiset kohtelemme tätä luonnon kallista lainaa. Sen sijaan meidän pitäisi koettaa kuunnella sen ääntä. Jos me osaisimme kuunnella aina ruumiimme ääntä, eikä lihan ja himon, niin me tietäisimme miten menettelisimme. Silloin me emme tekisi mitään sopimatonta. Meidän tulee ottaa selvää siitä, mitä se tahtoo ja me huomaamme, että se on sangen siveellinen ja sen sisässä asuu suuri ja syvä moraali. Jos me osaisimme kuunnella oman ruumiimme ääntä, niin emme tarvitsisi sillä tavalla olla epä tietoista suurten kysymysten edessä. Emme esim, sukupuolikosymyksen edessä. Sukupuolisuus muodostuu kaikille ihmisille niin suureksi probleemiksi kun he eivät osaa kuunnella ruumiinsa ääntä. Me emme osaa elää ruumiimme neuvojen mukaisesti, vaan me rupeamme asioita sotkemaan pienten näkemyksiemme nojalla. Jotkut suuret filosofit ovat tämän ymmärtäneet. Semmoinen mies kuin Nietzsche on lausunut tuon ajatuksen, että kyllä ruumis on paljon parempi kuin ihmiset sieluina. Sitä kuunnelkaamme ja totelkaamme. Tämä meidän fyysillinen ruumiimme on paljon suurempi opettaja, kuin mitä me ollenkaan uskomme.

Tiedämme, että pyhissä kirjoissa, meidän omassa pyhässä kirjassamme puhutaan synnistä pyhää henkeä vastaan, siitä synnistä, jota ei voi antaa anteeksi. Synti pyhää henkeä vastaan. Mitä se tarkoittaa? Synti, jota ei voi antaa anteeksi?. Se tietysti tarkoittaa semmoista syntiä, joka välttämättä kantaa karmaa eli seurauksen. Me ihmiset voimme antaa kaikenlaisia asioista toisillemme anteeksi. Minä puhun jotain pahaa toisesta ihmisestä ja hän voi antaa sen minulle anteeksi. Minä teen vääryyden vihamiehelleni ja minulle annetaan anteeksi. Me ihmiset olemme kutsutut antamaan toisillemme anteeksi, mutta jotakin on, jota ei voi anteeksi antaa, jota ei saada anteeksi. Meidän ihmisten velvollisuus on antaa anteeksi, mutta on jotain sellaista, jota luonto ei anna anteeksi ja kun luonto ei anna anteeksi, niin se merkitsee että seuraukset johtuvat siitä. Meidän teoistamme tulee joku seuraus ja se merkitsee, että karma on tullut. Se on tuo syysuhteen laki, joka toimii, me saamme niittää, mitä olemme kylväneet. Tämä kylväminen tapahtuu näkyväisessä maailmassa, tässä ruumiillisessa elämässä me olemme tilaisuudessa toimimaan ja tekemään syntiä, joka kantaa karmaa, joka kantaa hedelmää.

Mitä synti on? on? Se on kaikki väkivalta, se on kaikki se, jota teemme ruumiille, jota teemme toisen ruumiille tai jota teemme omalle ruumiillemme. Se on kaikki syntiä pyhää henkeä vastaan. Se on sellaista, jonka seurauksia emme voi välttää. Me luulemme, että teemme toiselle väkivaltaa, mutta itse asiassa teemme itsellemme sitä. Jos minä lyön toista korvalle suutuksissa, niin minä lyön itse asiassa itseäni korvalle, sillä kun minä olen tehnyt tällaisen väkivallan ruumiille kantaa se hedelmää ja karma on siinä, että se minkä tein toiselle, palautuu meihin itsemme. Elämä on sillä tavalla, järjestetty. Mitä pahaa teemme se tulee meihin takaisin. Me voimme tehdä toiselle väkivaltaa niin suuressa määrin, että tapamme toisen ruumiin ja lähdemme sotaan useampiakin tappamaan. Tämä on synti pyhää henkeä vastaan, jota ei voi anteeksi antaa. Se kantaa hedelmää. Me teemme myös siveellistä väkivaltaa ruumiille ja se kantaa

hedelmää ja se on synti pyhä henkeä vastaan. Kaikki mitä teemme ruumiille, omalle tai toisen on synti pyhää henkeä vastaan.

Siis meidän ruumiimme, kun hengen kannalta katselemme näitä asioita, voi opettaa meille mitä suurinta ja korkeinta siveysoppia. Kun me joskus opimme oikealla tavalla kuuntelemaan oman ruumiimme ääntä, silloin me olemme saaneet hyvin korkean siveellisen opettajan. Tietysti kaikki nämä viisaat, jotka esiintyvät maanpäällä, auttavat meitä. Ennen kaikkea meidän suuri vapahtajamme Jeesus Kristus. Kaikki nämä viisaat ovat sanoneet meille, mitä meidän pitää tehdä ja mitä meidän ei pidä tehdä. Etenkin he ovat sanoneet, mitä meidän ei pidä tehdä. Jeesus Kristus sanoo nimenomaan: älä suutu. – Jos me suutumme, niin se voi viedä meitä väkivaltaan. Samanlaisia ovat kaikki muut käskyt. Ne aina juuri tähtäävät siihen, että jokin laki asuu meidän ruumiissamme, jota emme saa rikkoa. Ne eivät ole millään tavalla tuulesta temmattuja nuo käskyt, joita saamme vastaanottaa uskonnoissa. Ne ovat saatu fyysillisen ruumiin syvyyksistä ja ainoastaan henki on voinut niitä tutkia ja ainoastaan henki, niinkuin Paavali sanoo, tutkii jumalan syvyyksiä. Ihminen tavallisella, jokapäiväisellä ymmärryksellä ja järjellä ei osaa tutkia niitä asioita. Hän ei osaa nähdä niitä siinä valossa. Se on ainoastaan ihmisen henki, joka voi niitä kaikkia tutkia.